

Мислилъ Пройчо, мислилъ какъ да отиде до високата скала, но не можалъ нищо да измисли. И станалъ той и тръгналъ за Стамболъ. Въ Едрене се отбилъ пакъ при Яно Ковача да си почине. Като го видѣлъ Яно го запиталъ.

— Защо, Пройчо, всѣка пролѣтъ ти носѣше на царя подарѣкъ златни пилци, а сега нищо не носишъ?

Пройчо поклатилъ глава и отговорилъ:

— Пилето ми побѣгна. Избѣга — на връхъ Пиринъ планина, срѣдъ самовилското езеро. Насрѣдъ езерото има висока скала, а на скалата — едно тънко дърво. Тамъ пилето тая пролѣтъ пилци изпилюва. Чудя се и мая, какъ пилцитѣ да му взема. Ще ида да кажа на царя, той може би ще знае да ме научи, какъ да взема пилцитѣ.

Яно му казалъ:

— Нѣма защо да ходишъ чакъ до Стамболъ. Азъ имамъ двесте калфи и триста чирака. Тѣ всички знаятъ съ свръдли скали да дупчатъ. Ще направя свръдли, ще идете, скалата ще провъртите и до гнѣздото ще достигнете.

Послушалъ Пройчо. Повърналъ се въ Пиринъ-планина заедно съ двесте калфи и триста чираци. Направили корабъ, пуснали го въ езерото, стигнали до скалата и ударили свръдли въ нея. Провъртѣли и стигнали вече до срѣдъ скалата.

Златното пиле като усѣтило това, заронило сълзи и съ гласъ заплакало:

— Охъ, леле Боже, мили Боже, нѣма ли кой да ме отърве отъ Пройчо харамия!?

Дочула го старата самовила, и много ѝ дожалѣло. И запитала пилето:

— Колко години ти взима Пройчо пилцитѣ?

— Три години вече ги взимамъ, сега е четвърта, — отговорило златното пиле. — И не мога да се отърва отъ него, та и отъ мене на свѣтъ родъ да остане!...

— Харизвашъ*) ли ми тая година малкитѣ пилета,

*) Харизвашъ — подарявашъ.